

ת"פ 2972/05 - מדינת ישראל נגד דו - נוכח

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 17-05-2972 מדינת ישראל נו' נ
תיק חיצוני: 188315/2017
בפני סגנית הנשיאה, השופטת נגה שמואלי מאיר
מדינת ישראל באמצעות תביעות לכיש ע"י ב"כ עוה"ד שחר ג'ורנו
מראשינה
- נוכחת
נ ג ד
הנאשם
דו - נוכח
ע"י ב"כ עוה"ד שרון גלייל - נוכח

זכור דין

רקע עובדתי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודהתו בעבירות של **תקיפה סתם - בן זוג** (2 עבירות), לפי סעיפים 382(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") וה**חק לרכוש ממיזיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין. כמתואר בחלק הכללי של כתב האישום המתווך, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, הנאשם והמתלוננת היו נשואים זה לזו, והתגוררו יחד באshedod עם בתם המשותפת בת החודש. כמתואר בעבודות כתב האישום, ביום 02.05.2017, בסמוך לשעה 04:15, יצאו הנאשם והמתלוננת לבילוי בחוף הים באזרוב המרינה. בהמשך הערב, עזבה המתלוננת את הנאשם וחזרה לביתם. בהמשך לכך, הגיע הנאשם אל הבית בעוד המתלוננת במקלחת, נכנס למקלחת,לקח את הפלפון של המתלוננת, יצא מהמקלחת ונכנס לחדר השינה. בהמשך לכך, השיב הנאשם את הפלפון למטלוננת, ובعودה מכנה את להה "פסיכופט", תקף אותה הנאשם בכר שמשך בשיערה לכיוון היציאה מן החדר. משהתכוונה המתלוננת לתקשר למשטרת, או אז חטף הנאשם שוב את הפלפון מידה של המתלוננת וזרק אותו אל עבר הקיר. בהמשך לכך, הרים הנאשם את הפלפון וזרק אותו על מנורה שנשברה על הרצפה, וכן מספר פעמים, עד שהפלפון נשבר והתנפץ. עוד נטען כי שווי הנזק שנגרם לפלאפון עומד על 3,500 ₪. בהמשך למתווך לעיל, תקף הנאשם את המתלוננת בכר שמשך אותה לכיוון חלון, בעודו הולכת לכיוון חדר הארון על מנת להתלבש וליצאת מן הבית. בהמשך, תקף הנאשם את המתלוננת פעם נוספת בכר שהיא אגראף בראשה, כך שראשה נחבט בקיר וכל זאת עת המתלוננת זהה לאחרור ונצמדה לקיר. כתוצאה לכך, המתלוננת נפלה על הרצפה ובmund זה ניסה הנאשם לתקוף אותה שוב בכר שארים את רגלו על מנת לבעוט בה אך בהמשך עצר את עצמו. משהתכוונה המתלוננת יצאת מן הבית תקף אותה הנאשם פעם נוספת בכר שהפיל אותה. עוד נטען, כי ביום 19.04.2017, יצאה המתלוננת מן הבית והלכה לאחותה. בהמשך, בסמוך לשעה 22:30, שבה המתלוננת לביתה והחלה להתוכח עם הנאשם ולבקש ממנו כי יצא מן הבית. או אז, תקף הנאשם את המתלוננת בכר שדחף אותה באמצעות ידיו בחהזה.

2. במסגרת הסדר הטיעון הנאשם הודה בעבודות כתב האישום המתווך, הורשע, והופנה לשירות המבחן, תוך שהמראשינה הצהירה כי עמדתה העונשית הינה למאסר בפועל ואילו ההגנה ביקשה כי תבחן שאלת ביטול הרשותה. 3. בעניינו של הנאשם התקבלו שני תסקרים לעניין העונש מאת שירות המבחן ובוסףם, מליל' שירות המבחן להסתפק בעניינו בעונש הצופה פני עתיד. בתסקרים, עומד שירות המבחן על קורות חייו וח'י משפחתו של הנאשם, על מאפייניו האישיותים, יחסו לעבירות, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא עולה עלי' גזר הדין את כל המפורט בתסקרים האמורים, בלבד אולם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש.

4. **הتسkieר הראשון, מיום 30.01.2018,** אינו נושא אופי חובי. כך למשל מצין השירות, כי מהמידע שנאסף אודות הנאשם,

עליה פער בין נסיבות האירוע כפי המתוארות בכתב האישום לבין הנסיבות אליהן התייחס הנאשם; פער בין מוכנותו של הלה להשתלב בהליך טיפולו לבין הנסיבות הטענוות אלימה מצדיה; וכן פער בין שביעות הרצון שהנאשם הביע מהשתלבותו בטיפול לבין קשייו בפועל להיעזר בתכנים הטיפוליים. מගוף הتسkieר עולה כי **הנאשם השлик האחריות על המתלוונת תוך שלטונו האלימה החל בכר שהמתלוונת דחפה אותו, והוא בתגובה הדף אותה וכתווצה מכך היא נחללה מדלת המעלית, תוך שלל כל כוונה לפגוע בה;** הנאשם לקח אחריות על זריקת הפלאפון בלבד, תוך שלל התנהוגות אלימה נוספת ככלפי המתלוונת, ומסר שהתנהוג כפי שהתנהוג בעקבות כך שהייתה זו המתלוונת שזרקה חוץ לעברו; לתפיסתו של הנאשם התלוונה כלפי מקורה בקונינה שركמה משפחתה של המתלוונת כנגדו וכי נגרם לו עול כתווצה מכך. עוד מצין השירות כי כעולה מהධוקות של גורמי הטיפול הנאשם מגיע באופן עקבי למפגשים ואולם, מתייחס באופן כללי לתכנים המועלם ב��וצה, מתקשה להתחבר לתוכנים הקשורים בהתנהוגות **תיקונית** מצדיו ואף מכחיש קיומו של חלקים בהתנהוגותו אשר מובילים להתנהוגות **תיקונית**. הערצת הגורמים המטפלים הינה כי לאורך תקופה הטיפול הלה **טרם הצליח להתקדם בהליך הטיפול.**

5. **הتسkieר השני, מיום 24.04.2018,** הינו חיובי בעקרו, אם כי לא ניתן להתעלם **מהאמביוולנטיות** הניכרת בו. וכך, **מצד אחד**, מצין השירות כי גורמי הטיפול נמסר כי הנאשם מגיע בעקבות פגימות הטיפוליות, הלה מתייחס לדברי חברי הקוצה ולעתים מציג עדויות בעלות אופי מרצה ליצירת רושם חיוני חיובי **וממעט להתייחס לאירועים מחייבים** ואירוע העבירה, תוך **שמבטא מועטה לקבלת אחריות על התנהוגות אלימה, מציג גישה מצמצמת לאירוע האלימות ומשליך את מרבית האחריות על משפחתה של גראשתו.** **מצד שני**, התרשם השירות כי על אף קשייו של הנאשם להעמק טיפולו, ישנה תרומה להשתתפותו הטיפול מבחן הצורך בהגמשת תפיסותיו בנוגע למערכת יחסים זוגית וניהול מביצי משביר, וכי באמצעות התיחסות לתוכנים המועלם על ידי חברי הקוצה, **ニcritת אצל הנאשם חשיבה והפנמה מסויימת לצד תהליכי ריצוי בולטים.**

שירות המבחן התרשם כי הנאשם אוחז בנסיבות מחשבתי, מתקשה בהתבוננות על התנהלותו במערכות יחסיים ומתקשה בהגמשת עדמותיו ודפוסי התנהוגותו. בסופו של יומם מצין השירות כי להערכתו מן הנאשם נשקפת מסוכנות נמוכה להישנות התנהוגות אלימה. להערכתו זו הגיע השירות תוך שילוח בחשבון את גורמי הסיכון ואת גורמי הסיכון בעניינו. בכל הנוגע לגורמי הסיכון, מצין השירות את קשייו של הנאשם לבחון את חלקו בדינאמיקה הזוגית, להעמיק במניעים הרגשיים העומדים בסיסים התנהוגות ולחלקים באישיותו הקשורים לתוצאות כעס ותיקונית ונטיתו לצמצם השפעתם עליו ולצמצם אחריותו להתנהוגות אלימה באירועים מושאי האישום, תוך נתיחה להשליך האחריות על גורמים חיוניים. כגורמים מגיברי סיכוי לשיקום, מצין השירות את תפקודו התקין של הנאשם במישור התעסוקתי, התמדתו יציבותו בקשר הטיפולי, דיווחיו אודות המאמצים שימושיים להתייחסות מכבדת והימנעות מביטויו אלימים ב��וצה הטיפולית בה משולב, חישפותו לצורך בהגמשת תפיסותיו וניהול קונפליקטים, תוך השיפור שחחש הנאשם בהתנהלות הדידית עם המתלוונת כלפי בתם המשותפת. **בסוף של יומם, ולאחר שירות המבחן לחת במלול שיקוליו את החרטה שהביע הנאשם על מעורבותו בעיריה, הקשי שגילה בלקיחת אחריות על התנהוגות אלימה, נסיבות העיריה, הפגיעה במתלוונת, והעובדה כי באמצעותו רישום ללא הרשותה ותוך שהלה לא הצבע על נזקים שעולמים להיגרם לו כתוצאה מהרשעתו, שירות המבחן מסר כי לא מצא יומותיים אשר יכולים לתמוך בבקשתו לבטל את הרשותו והמליץ על השחתת ענישה בדמות מאסר מוגנה וצו מבחן.** **6. מחוות דעת הממונה על עובדות שירות מיום 28.06.2018,** עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

טייעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

7. בא כוח המאשימה עמד על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מעשי של הנאשם, הפנה לפסיקה שונה וציון כי המדווח באירוע שאינו חד פ униיל אלא בנסיבות חמורות שנעשו בהמשכים ואשר הסלימו בחומרתם. כמו כן, בא כוח המאשימה הפנה לتسkieרים אשר הוגשו, וביחד להיעדר נטילת האחריות מצדיה של הנאשם. בסיכוןם של דברים, המאשימה עטרה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 6 חודשים מאסר יכול שיוציאו בעבודות שירות בין 16 חודשים מאסר בפועל, ולגזר או עונשו של הנאשם ל- 6 חודשים בעבודות שירות ענישה נלוות, תוך הורתת הרשות על כנה.

8. מנגד, בא כוח הנאשם ביקש לאבחן בין המקרים אשר נדונו בפסקה אשר הוגשה מטעם המאשינה לבון עניינו של הנאשם שבפניי. כמו כן, הסגנור הפנה לניסיובתו האישיות של הנאשם, ובכלל זה לגורשו מן המתלוונת; לעומת זאת, השביעה המתלוונת, להיוותו של הנאשם אב לילדה קטנה; לעובדה כי בעברו רישום אחד בלבד לא הרשעה; וכן שהנאשם הינו עובד עיריה תפקיד הדורש רישום פלילי נקי כתנאי לכך. עוד נטען, כי הנאשם שיתף פעולה כמעט ייכולו עם ההליך הטיפולי וכי הנسبות הנלוות לעבירה אין חמורות. לבסוף, הטעים הסגנור כי שירות המבחן שגה בהמלצתו ועתר להורות על ביטול הרשותו של הנאשם, לצד הסתפקות בהשתתפות צו מבחן.

9. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחורה", הביע צער על מעשיו; מסר כי עשה הכל על מנת לסיים את ההליך המשפטי ולהשאיר את הכל לאחר מכן; כי היחסים בין לו לבין המתלוונת תקינים היום; כי הוא תומך בברתו הקטנה ומבקש "לאוסף את עצמו" ולהסתכל קדימה.

דין והכרעה

קבעית מתחם העונש ההולם

10. בסימן א' לפArk ו' בחוק העונשין, אשר הוסיף לחוק העונשין במסגרת תיקון מס' 113, נקבע **עקרון הילימה** כעיקרון המנחה בענישה. כאמור, ניתן משקל בכורה לשיקולי גמול, ונקבע כי בראש ובראשונה על העונש להלום את חומרת העבירה בנסיבותיה ואת מידת אשמו של הנאשם. יחד עם האמור, עקרון הילימה אשר ניצב במרכזה של תיקון 113 אינו עומד לבדו, ושומה על בית המשפט להעניק משקל משמעותי ממשמעותיו גם לשיקול **שיעור הנאשם** (ר' בעניין זה פס' 12 בפסק דין של כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 452/14 **ניסים דבוש נגד מדינת ישראל**, (להלן: "**פרשת דבוש**"); פס' 6 בפסק דין של כב' השופטת א' חיוט בע"פ 12/7459 **шибר נגד מדינת ישראל**, (20.06.2013)).

אשר למתחם העונש ההולם, קביעתו מושגתה בהתאם לעקרון הילימה (שכאמור הוא העיקרי המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הנסיבות ביצוע העבירות, בערכיהם החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועם, במידה הפגיעה בהם ובנסיבות הענישה הנהוגת, והכל כאמור בסעיף 40(ג)(א) לחוק העונשין.

11. בטרם אפנה לקבוע את מתחם העונש ההולם בגין מעשיו של הנאשם, אציג בבחינת למעלה מן הצורך, כי בכלל המעשים בהם הורשע הנאשם יש לראות כ"אייעוד אחד", כמשמעותו בסעיף 40ג לחוק העונשין. מסקנתנו זו עולה בקנה אחד עם "מבחן הקשר הדרוך" שנקבע בע"פ 13/4910 **אהמד בני ג'aber נגד מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (29.10.2014), ובשים לב לאופיין הדומה של העבירות הנדונות, לכך שהן בוצעו לפני אותה המתלוונת, בסמיכות בזמן ומקום זו זהן ולאור הקשר הדרוך שקיים בין עבירות אלו.

12. בענייננו, למעשה המדובר במסכת עברינית אחת - "אייעוד מתגלגל" - בו הנאשם בפרק עבריני אחד, נocket באליםות לפני המתלוונת, כאשר קיימת סמיכות מקום וזמן בין העבירות וכאשר כל המעשים מופיעים לפני אותה המתלוונת. ברי כי התבוננות על העבירות כאירועים שונים, תעמוד בנגד לניסיון החיים ותראה מלאכותית במידה רבה. מיד יאמר, כי בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וѓזרת עונשו של הנאשם בגין המתחם, בית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יוביל" מכלול האירועים, אך שהנאשם לא "ענש בגיןו, וכל אייעוד יזכה להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הлик גירת העונש (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחויז בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 13-08-39844 **מדינת ישראל נ' פאי אבו רק'יק**, (26.12.2013)).

13. **בעצם ביצוע מעשה התקיפה**, פגע הנאשם **בערך החברתי המוגן** שעוניינו שמריה על שלמות גופם, שלומם וביטחונם של בני משפחה, כאשר בדרך כלל מדובר בשמריה על החלים מפני התעמרותם של החזקים. זאת ועוד, לא זו בלבד שעבירות של אלומות במשפחה מבוצעות בדרך כלל בחדרי חדרים רחוק מכול עין, אלא שגם לא אחת נמנעים הקורבנות מלפנות לרשויות אכיפת החוק, הן בשל תלות רגשיות או כלכלית בעברין והן בשל הרצון לשמור על שלמות התא המשפחת, מה שמקשה על גילויו של העבירות ועל העמדתם של הערביים לדין (ראו למשל דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 **פלוני נגד מדינת ישראל**, (11.10.2007)), ונדמה שלא במקרה מצא המחוקק לקבוע כי העונש המרבי הקבוע לצדיה של עבירת התקיפה הגורמת חבלה ממש יוכפל בשעה שזו מבוצעת לפני בת זוג.

בכל הנוגע להיזק לרכוש במאיז, הערך המוגן הניצב בבסיסה של עבירה זו הינו זכותו של הפרט ליהנות מגנה מפני פגיעה והשחתה של קניינו.

14. בשים לב לנסיבות הקשורות ביצוע העבירה, כפי שיפורט להלן, וביחוד לנוכח אופיה של האלים אשר הופעלה מצד הנאשם ומידת הנזק שנגרם כתוצאה מביצוע עבירות ההזק לרכוש, סבורתני כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** במקורה הנדון הינה ממשית.

15. במסגרת בוחנת **הנסיבות הקשורות ביצוע עבירת התקיפה**, שקלתי את אופיה של האלים אשר הופעל הנאשם נגד המתלוונת. כידוע העבירה של תקיפה בת זוג יכולה לחול על מגוון רחב מעשי תקיפה, החל מאגרוף לכיוון הפנים, עobar בעיטה לכיוון אחת הגפיים, וכלה בדחיפה או המשיכה ביד. במנעד החומרה של המעשים, דומני כי מעשהו של הנאשם, אשר זכור באירוע הראשון משר בשערות ראשא של המתלוונת; משר אותה לכיוון החלון; הכה אותה באגרוף בראשה, תוך שראשה נחבט בקיר; ובהמשך, ומשנפלה החומרה על הרצפה ניסה הלה לתקוף אותה תוך שהוא מניף את רגלו לעברה; ובהמשך הפילה ארצתה - מצוי ברף חומרה ביןוני-גבואה. ואילו באירוע השני, עת דחף את המתלוונת תוך שהוא אוחז בידיו בחזה - מצוי ברף הנמנך. עוד ובהמשך לדברים האחרונים, בית המשפט שוקל את העובדה כי למתלוונת לא נגרם נזק פיזי ממשי, אולם אין להעתלם מהנזק הפטוציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם מה שכמובן היה עלול לגרום לה לחבלות ואף יותר מכך, וכבר היו דברים מעולים. זאת ועוד, לא ניתן להעתלם מכך שיש במעשיו של הנאשם ממד של השפה ובנקול ניתן לשער שהנאשם אף גרם למתלוונת תוצאות של בושה וועגמת נפש.

16. **בכל הנוגע לעבירת ההזק לרכוש בمزיד**, לחומרה, בית המשפט שוקל את העובדה כי הנאשם ביצע את המីוחס לו עת בקשה המתלוונת להזעיק את המשטרה לאחר שהלה תקפה אותה. כמו כן, הנאשם לא הסתפק בזריקת הפלאפון הנידי של המתלוונת לעבר הקיר אלא הטיח אותו פעמי ברצפה עד שהתנפץ וגרם אף לניפוץ המנורה בחדר. מעבר לנזק היישר שנגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם (תווך שבכתב האישום צוין כי שווו של הפלאפון נאמד ב- 3,500 ₪), הרו' שבעצם מעשיו, גרם הנאשם לנזק שאינו כלכלי גרידא. שכן מطبع הדברים, לא אחת יש במכשורי הטלפון הנידיים מידע אישי רב, ובכלל זה תמונות ורטטונים העשויים להיות בעלי ערך סנטימנטלי רב עבור הבעלים או אלה שאין ברצונו לחשוף בפני אחרים, גישה לحسابות שונות, תכונות אישיות, ועוד.

17. בנוסף, בית המשפט שוקל לקויה את העובدة שנדמה כי מעשיו של הנאשם נעשו מתוך התפרצויות כעס ספונטניות ומבל' שנלווה להם תכונן מוקדם משמעותי. אם כי, אין ליתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלים כנגדי בני זוג בעידנא דרייחא ומבל' שהעברית תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מחייב מחרמתן. מה גם, שם"מ בט"ל על האירוע בכללותו, מצטיירת תמונה מטרידה שבה נשקפת התנהגות כפנית, רווית קנהה ורוכשנית מצד הנאשם כלפי המתלוונת, אשר גם ביצע את העבירות מבל' שקדמו לכך כל קנטור או התגרות מצדה של האחונה.

18. מה גם שיעין בכתב האישום המתוקן מעלה, כי סעיפי האישום אשר יוחסו לנאים בסופו של דבר עושים עמו חסד במידה רבה, וזאת ביחס לפרקי העבודות. שכן, בסעיפים 3, 4, 9, 10, 12 בכתב האישום המתוקן מתוארים חמשה מעשי תקיפה שביצעו הנאשם כלפי בת זוגו ואולם, המאשימה ייחסה לנאים בסעיפי האישום שני מעשי תקיפה בלבד. יש לזכור כי מאז חקיקתו של חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אשר קבע את אופן ניסוחו של כתב האישום, הוסט עיקר הדגש מסעיפי החקיקוק אל העבודות שבו, וכי שציין זאת בית המשפט העליון ברע"פ 5978/04 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) (2006) 594:

"בעוד שבבעבר הנאשם, בתשובה לאישום, היה מודה או כופר "ב�单ה" (סעיף 33 לפકודת הפרוצדורה הפלילית), ביום - וכי שעשה המבקש לפניינו - הוא מודה או כופר "בעבודות" (סעיף 152 לחוק סדר הדין הפלילי, והוא גם ה"ח תשכ"ג 157, 197)."

כן רואו, לדוגמה: את פסק דין של בית המשפט העליון ברע"פ 2581/14 אסף יקוטיאלי נ' מדינת ישראל, (29.08.2013):

"מקובל علينا, כי יש לסייע העבירה המីוחס לנאים, נפקות מסוימת לעניין עונשו, אך את עיקר הדגש ראוי לשים על העבודות המתוארות בכתב האישום, ולאה שימושו כנקודות מוצא לגזירת עונשו של הנאשם [ההדגשה איננה במקור - נ.ש.מ]."

משכך, מכלול המעשים המתוארים בפרק העבודות יהוו כנקודות המוצא של בית המשפט - בוודאי ככל שהדברים נוגעים לקביעת

מתחם העונש בכלל, ובוחנת הנسبות שנלוו לעבירות בפרט.

19. סקירת מדיניות הענישה הנוגעת, מעלה כי **במקרים שבהם הורשו העונשים בעבירות של תקיפה סתם של בן זוג והזק לרכוש במידה**, הושתו עליהם בדרך כלל עונשים צופי פני עתיד, בין אם לצד זו של"צ ובין אם לאו. במקרים אחרים, בהם למשל מדובר בנאים אשר הורשו במספר עבירות אלימות, הושתו עונשים של מספר הודשי מסר, לריצוי בעבודות שירות (ובכל מקרה, גם במקרים אלו, בדרך כלל, נקבעו מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הוא מסר מותנה או לכל הייתר מסר קצר שיכל וירוצה בעבודות שירות). מטיבם הדברים, מתחמי הענישה שנקבעו בכל מקרה ומקורה השתנו בהתאם לחומרת האלים, הנזק שנגרם, יותר הנسبות הנלוות לעבירות, ואילו העונשים אשר הושטו הושפעו כਮובן מהתנאי *האישים של הנאם ונסיבות אחרות שאין קשורות ליצוע העבירות.*

20. כדוגמה למדיניות הענישה הנוגעת, ראו: ת"פ (שלום רמליה) 15-01-2016 56999 מדינת ישראל נ' למראשנדי (26.06.2016); ת"פ (שלום ירושלים) 13-10-2016 51211 מדינת ישראל נ' זונה (10.04.2016); ת"פ (שלום עכו) 15-10-2016 9887- מדינת ישראל נ' ערמוש (02.11.2016), שם אף מדובר בנאם אשר הורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבן זוג והזק לרכוש במידה; ת"פ (שלום ירושלים) 12-09-2016 12768 מדינת ישראל נ' נחמיאס (19.04.2016); ות"פ (שלום רמליה) 11-11-2016 2196 מדינת ישראל נ' ספייאשווילי (23.02.2015); רע"פ 16/05/2012 פלוני נ' מדינת ישראל (02.05.2012);

21. אף לא התעלמתי מהפסקהالية הפנו באי כוח הצדדים, אולם הדבר געשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות בין הצדדים השונים. וכך מצאתי להסתייג ולצין, כי **ברע"פ 13/4357**, פסקהالية הפנטה המאשימה בטיעוניה, דבר בנאם אשר הורשע בעבירות של תקיפה **הגורמת חבלה של ממש** לבת זוג (לאחר שדחף את ראהה של המתלוונת לקיר, סטר על פניה ואחז בחזקה בידה, מה שגרם לה לשטפי דם) ואיזומים - עבירות חמורות מלאה שהורשע בהן הנאם שבפני). כמו כן, **בת"פ 16-03-2174**, פסקהالية הפנטה ההגנה - הרי שבית משפט זה לא נעתר לבקשת הנאם ונמנע מההורות על ביטול הרשעתו. על כל פנים, נהיר לבית המשפט כי **קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים חמורים או מקרים ממנעד הענישה אשר הוזג קודם לכן**. הדבר אך טבעי, שכן הענישה היא לעולם אינדיבידואלית ו**"אין עסוקין בשיטת ניקוד, או באրיתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב"** (ע"פ 10/05/2016 5768 פלוני נ' מדינת ישראל, (08.06.2015)). לעומת זאת, נמנע על סמך כוורות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב מכלול הנسبות בכל מקרה לגופו. כך גם, מילא עליינו לזכור כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקוליםאותם יشكול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש הולם וגזרת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 13/1903 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (25.06.2013))).

22. לאור כל האמור לעיל, לאחר שנתי דעתית לטיבה ואופייה של האלים אשר הופעלה מצדיו של הנאם, למידת הנזק שנגרם כתוצאה מעבירתו של הזרק לרכוש במידה, ולאחר ששקلت גם את כל יתר הנسبות אשר נלוו לעבירות, את הפגיעה בערכיהם המוגנים, את מידת הפגיעה בהם ואת מדיניות הענישה הנוגעת, **מצאתה לקבע כי מתחם העונש הולם בגין מכלול מעשיו של הנאם - ינוו בין מספר הודשים שנייתן לרצותם בעבודות שירות ל- 12 הודשים מסר והיכול לצד ענישה כלכלית נלוית, במקרים המתאימים.**

שאלות הרשעה

23. על פי ההלכה הפסקה, אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, משוחכה ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה יעשה רק במקרים חריגים שבחריגים, בהם היחס שבין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאם מן הרשעה, אינו סביר (ראו בעניין זה, למשל, רע"פ 04/11476 מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ, (14.04.2010); רע"פ 14/5100 מסארווה נ' מדינת ישראל, (28.07.2014); רע"פ 14/7224 פרנסקי נ' מדינת ישראל, (10.11.2014) (להלן: "**פרשת פרנסקי**"). זאת ועוד, בפסקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי זו מותנית בהצטבר שני גורמים: האחד, על הרשעה לפגוע פגעה חמורה בשיקום הנאם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול הרשעה מבלתי פגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים (לענין זה ראו: ע"פ 96/2083 תמר

כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "פרשת כתב") וע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' ויקטור שמש, פ"ד (3) 682 (1996)).

כן ראו את מבחני העזר בעניין זה, כפי שעמד עליהם כב' השופט ש' לוי בפרשת כתב ואת פסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 2669/2000 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000).

24. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, ועינתי בתסקרי שירות המבחן, שוכנעתי כי מקרה זה **אינו** נמנה בגדר אותם מקרים חריגים שבהם יהיה זה מוצדק לסתות מהכלל לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדיון. מצאת, כי עניינו של הנאשם אינו נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" או שמתיקיותם בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנעות מהרשעתו. ובמה בדברים אמורים?

25. ראשית, סבורתני כי בנסיבותו של המקרה הנדון לא ניתן להימנע מהרשעתו של הנאשם מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי עונשה אחרים. ברוי כי כל מקרה צריך להיבחן לגופו, ובהחלט יתכן כי יהיו מקרים בהם יהיה זה מוצדק להימנע

מהרשעתו של הנאשם שהואשם בעבירות זהות או דומות לאלה שביצע הנאשם. אולם כאמור, כל מקרה צריך להיבחן לנוכח נסיבותו הספציפיות ואת מירב המשקל בעניין זה יש לתת לא ל"כותרות" של סעיפי האישום, אלא למשעים גופם.

26. במקרה הנדון, מצאת כי לנוכח חומרת מעשיו של הנאשם, ובוודאי מקום בו לא מדובר במעידה חד פעמיות שלו, כאשר הוא ביצع את העבירות כלפי המתלוונת מכמה הזדמנויות שונות שבאותה מהן הכה באגרוף בראשה נחבט בקירות וכתוצאה מכך נפלה ארצה, לא ניתן להימנע מהרשעתו מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי עונשה אחרים. ביטול הרשותו של הנאשם עלולה לשלווה לו ולציבור כולו מסר מוטעה של שלונות, ויפים לעניין זה, דבריה של כב' סגנית הנשיא (כתוארה אז) ר' יפה-כ"ז בע"פ (מחוזי באר שבע) 15-05-15803 מדינת ישראל נ' פenchus דdon, (20.09.2015):

"חשיבות השמירה על ערך השוויון בפני החוק, שמשמעותו, בין היתר, כי מי שעבר עבירה יורשע בגין ורק במקרה חריג שבחריגים ימנע בהם"ש מהרשעתו, מקבלת משקל כאשר מדובר בעבירות אלימות שבוצעו בתוך המטרת המשפחתית... להבנתי, ישנה חשיבות רבה דוקא בהרשעה בעבירות שעוניין אלימות במשפחה, לנוכח הפיכתן של עבירות אלה למכת מדינה ונוכח הסכנה האורבת לנשים ולילדים בין לבין המהמים אוטם, באותו מקום שאמור להיות להם למגן, ומאותם אנשים שאמורים להגן עליהם. בעצם הרשותה כוח משל עצמו, בין ככתם שיטול על מבצע העבירה ובין כלי הרטעתו המופנה גם כלפי אחרים, לבסוף יבצעו עבירות כגון אלה".

27. בעניינו, לא שוכנעתי שיש מקום להתחשבות כה מיוחדת של בית המשפט בנאשם, עד כדי ביטול הרשותו בדיון. אדרבא מקום בו הנאשם לא הקפיד עד תום לשטרף פעולה בפן הטיפול עם שירות המבחן - סבורתני כי נדרש גם נדרש כי יוטל עליו אותו כתמ פלילי, וטוב שידע כי בית המשפט לא ינקוט בסבלנות ובסובלנות כלפי הנוגאים באלים, בין אם פיזית ובין אם מילולית, כלפי בנות זוגם. בהיעדר טיפול מתאים, יש לקוות כי ידיעה זו היא שתתרתינו מלשוב ולבצע עבירות אלימות נגד המתלוונת, או בכלל.

28. התנאי לפיו הימנעות מהרשעתו של הנאשם לא תביא לפגיעה מהותית בשיקולי עונשה אחרים, הינו למעשה תנאי שבלעדיו אין, ולכן די באמור עד כה כדי לדחות את בקשתו של הנאשם להימנע מהרשעתו. יחד עם זאת, לא עצור הולכי בנקודה זו, ואצין כי אף לא הוכח בפניי שהותרת הרשותו של הנאשם על כנה תביא לפגיעה ממשית בתעסוקתו או בשיקומו, ואסביר.

29. הנאשם לא הוכיח ברמת ההוכחה הנדרשת כי הרשותה תביא לפגיעה קשה ו konkretiyת בתעסוקתו או בשיקומו. קר, הנאשם **לא יצא ולא בدل ראה** שהיא בה כדי ללמד על כך שתעסוקתו או פרנסתו עלולות להיגע בצורה זו או אחרת אם יורשע בדיון. כל שנטען בעניין זה, הוא שבמסגרת עיסוקו כעובד עירייה (מנהל רבעים) הוא עלול להיות מפוטר היה יורשע בדיון. אולם, טענה זו נתענה בעלמא ולא הוכח לבית המשפט כל מסמך המעיד על עיסוקו של הנאשם ביום ואף לא

ראשית ראייה ממוקם כלשהו שהיה בו כדי לתמוך בטענה זו. יתר על כן, אף סנגורי של הנאשם טען בדיון כי ישנו סיכוי שה הנאשם יועלה לבית הדין למשמעת של עובדי הרשות המקומיות והוא **עלול להיות מפוטר** מעבודתו היה והרשעתו תיוותר על כנה ואולם, הדבר אינו ודאי כלל ועיקר. כך שבזודאי שלא ניתן לומר שהוכחה כי פגעה זו תהא **משמעותית**.

30. מה עוד שעניין בפסקה שהגינה מלמד כי על פניו הנאשם לא עומד למצער ב מרבית התנאים שבהם פוטרו עובדי עירייה מעבודתם כתוצאה מהרשעה._CIDOU, הכלל הוא כי סנקציה הפיטורין אינה סנקציה עונשית-גמולית אלא סנקציה הגנטית של הארגון כלפי מי שהפר את נורמות ההתנהגות המוצפות ממנו, מנצל לרעה את הסמכויות והאמצעים המוקנים לו בתחום תפקידו ופגע באמון הציבור בשירות המדינה. במסגרת זו בית הדין למשמעת של עובדי הרשות המקומיות שוקל אילו אמצעי משמעת יש להפעיל נגד עובד שהורשע, תוך שהוא מביא בחשבון כלל שיקולי אתימות העבירה בה הורשע העובד, חומרתה והיקפה, מידות העבודה לרבות מעמדו ותפקידו, אופייה של המערכת אליה הוא משתייך וכן את **מידת הזיקה שבין העבירה לבין תפקידו של העובד** (ראו: עמ' 90/7641 נויימן נ' מדינת ישראל).

31. כך למשל, בהליך שמספרו 13/17 עיריית אשדוד נ' מאיר בן גוזי, הנאשם, מנהל בכיר באגף החופים ויו"ר ארגון ועד העובדים של עיריית אשדוד הורשע בעבירות של מרמה והפרת אמונים במסגרת עבודתו כמנהל אגף החופים בעירייה. בית הדין למשמעת הורה על פיטוריו של הנאשם ממקום עבודתו תוך שנקבע כי קיים קשר הדוק בין ביצוע העבירה לבין תפקידו כמנהל באגף הרשות; וכך - בערמאם (מרכז) 9772-10-14 עיריית ירושלים נ' רועי סייג, קיבל בית המשפט לעניינים מנהליים את ערעור העירייה והורה על פיטוריו של הנאשם, עובד עירייה שהתקבל לעבודה בעירייה בדרך רמייה תוך שזיף תעודה בוגרות; וכן - בהליך שמספרו 15/13 המועצה האזורית אשכול נ' שמואל שוקרון, הנאשם, רב הרשות, הורשע בעבירות מרמה תוך שהציג מצג שווה בפני תושב הרשות. בית הדין למשמעת הורה על פיטוריו של הנאשם בשל תפקידו הרם ברשות שעוני כל התושבים נשואות אליו; וכך - בברש 15/2233 עיריית תל אביב-יפו נ' חיים סירוטקין, מצא בית המשפט העליון כי לא היה מקום לפטר את הנאשם (פועל ניקיון באגף התברואה בעירייה שהורשע בעבירות של אחיזת סמים שלא לצרכיה עצמית והפרעה לשוטר במילוי תפקידו) ואישר את פיטוריו על תנאי. בית המשפט קבע כי סנקציה מותנית זו מושתת על הנאשם בין היתר בשל השיקולים הבאים: **העדר הקשר בין העבירה לבין עבודותו של הנאשם, העובדה כי בתפקידו הנאשם אינו בא מגע ישיר עם הציבור ובעיקר לא באכיפה; והיותם של המmonsים על הנאשם שביע רצון מעבודתו.**

32. מהפסקה שהוגשה, עולה כי ההחלטה להמשיך לעבוד עירייה שהורשע בפלילים נתונה לשיקול דעת הגורמים הרלוונטיים (שגם בכך יש כדי לשמות במידה רבה את הקרים מתחת לטענה לפיה יש בהרשעה כדי לגרום לנזק קונקרטי וממשי (וראו והשו בעניין זה: עפ"ג (מחוזי חיפה) 16-04-32764 מדינת ישראל נ' קנדלאך (31.05.2016), שם דובר בבקשתה להימנע מהרשעתו של הנאשם מתוך מקרים עזים). מה עוד, שעל פניו, עניינו של הנאשם אינו מעלה קיומה של זיקה כלשהי בין העבירות בהן הורשע לבין תפקידו בעירייה (שזכור הלה נמנע מלאציג כל מסמך המעיד על מהות תפקידו בעירייה ומעמדו בה).

לאור העובדה כי הימנעות מהרשעה היא החrieg לכלל, יש לדרש כי הנאשם המבקש שבית המשפט ימנע מהרשעתו על אף שהוא נמצא אשם בביצוע עבירה, יבסס את טענותיו על תשתיית ראייתית ראייה (ראו למשל רע"פ 14/7224 פרנסקי נ' מדינת ישראל, (10.11.2014)). אולם כאמור, במקרה הנדון בקשהו של הנאשם להימנע מהרשעתו מתבססת על טענות ערטילאות בלבד שאין נתמכות ولو בבדל של ראייה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי הוא הוכיח שהרשעתו בדיון עלולה לפגוע, לא כל שכן פגעה חמורה, בשיקומו או בתעסוקתו).

33. כאן אף מצאתי להזכיר את פסיקתו של בית המשפט המחוזי מרכז בע"פ (מחוזי מרכז) 15-03-24457 פבל גוטרמן נ' מדינת ישראל, (30.08.2015), שם נקבעה מעין "מקבילית כוחות", כאשר מידת הפגיעה הקונקרטית שהוכחה נדרשת כתנאי להימנע מהרשעה תעמוד ביחס ישיר לחומרת העבירות המוחשיות לנאים (והדברים אף נלמדים מהתנאי הדורש קיומו של יחס בלתי סביר בין חומרת העבירה לבין מידת הפגיעה בנאים). כלשונו של בית המשפט:

"כל שימושי העבירה חמורים יותר, אך אין להסתפק בפגיעה כללית ועתידית, אלא נדרש פגיעה קונקרטית, ברורה ומוחשית יותר. ולהיפך - כל שימושי העבירה קלים יותר, אך ניתן להסתפק בפגיעה כללית יותר, לרבות תוך התחשבות בעובדה שמדובר בנסיבות המצביעים בראשית דרכם ועתידם עוד לפניהם. כמובן שככל זאת בתנאי שלמלכתיה אכן מדובר בעבירה מהסוג ומהנסיבות שמצוינות בחינת האפשרות לוותר על הרשותה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי".

כן ראו דברים דומים שנאמרו בת"פ (מחוזי ירושלים) 15-11-36771 מדינת ישראל נ' פנס ואח' (14.06.2016).

והנה בעניינו, הנאשם הורשע בביצוע עבירות אלימות כלפי רعيיתו, אשר בוצעו בכמה הזרמיות, בנסיבות אלה, כאמור, היה על הנאשם להוכיח פגעה **משמעות ומומעת** בעתידו ובתעוסקתו, וזאת הוא לא עשה. בשוליו נקודה זו אשוב ואציג, כי ניתן לראות בדברים הנוגעים לשאלת הנזק הקונקרטי כנאמרים בבחינת לעלה מהצורך. שכן, אף אם יצא מנקודת הנחה שהרשעתו של הנאשם בדיון פגע בתעוסקתו בצורה ממשית, עדין לא יהיה בכך כדי לשנות ממסקנתו לפיה אין מקום להורות על ביטול הרשותה. שכן, כאמור, מילא שוכנעת כי לא ניתן במקרה זה להימנע מהרשעתו מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים.

34. אף שדי היה כאמור עד כה כדי לדחות את בקשתו של הנאשם, פרמטר נוסף שעלה בבית המשפט לבחון עבור לקבלת החלטה בדבר הרשותה נאשם, כפי שנקבע בעניין כתב, הוא וחסו של הנאשם לעבירה, Nutzung אחריות לביצועה, והבעת חריטה עליה. בעניינו, אכן מדובר בנאים אשר הודה במינויו לו בכתב האישום המתוקן. יחד עם זאת, עיון בתסקרי השירות המבחן מעלה כי הנאשם מצמצם אחוריותו למשעים ונמנע מהבהיר חריטה כנה ואמיתית. הדברים אף מלמדים כי הלה לא הפנים את הפסול שבמעשיו. פרמטרים אלו חשובים בכל מקרה, אולם הם אף מקבלים משנה תוקף עת עסקין בעבירות אשר בוצעו בתחום התא המשפחת (גם אם זה פורק זה מכבר). בנסיבות כגון דא, מקום בו הנאשם מצמצם אחוריותו ואינו מפנים עד תום את הפסול שבמעשיו, הרי שעודנו נותר החשש שהוא ייחזור ויפעל באלוות גם בעתיד.

35. בשוליה של נקודה זו, ובבחינת לעלה מן הצורך, אף אזכיר ואומר כי גם שירות המבחן מסר שלא נמצא כל נימוקים אשר יכולים לתמוך בבקשת הנאשם בעניין זה, ולכן גם נמנע מלבוא בהמלצה להורות על ביטול הרשותו.

36. כמו כן, לא ניתן להתעלם מכך כי מדובר בנאים בעל עבר פלילי הכלול רישום אחד ללא הרשותה משנת 2016 בעבירה של ניהול עסק ללא רישיון במסגרת נדון הנאשם לחטימה על התcheinות להימנע מביצוע עבירה ולפיכיו. אכן, אין כל בסיס חוקי הנוטל מבית המשפט את סמכותו להימנע מהרשעתה נאים אשר בית המשפט נמנע מהרשעתו בעבר, אם כי בדור שעוניין זה יעשה בზירות יתרה, תוך התחשבות בכל מקרה ומרקבה על פי נסיבותיו ולאורו של תיקון 113 לחוק העונשין (ראו והשוו: נגה שמואלי- מאיר ואורון שוורץ, **"הרחבת מגל הנהנים משל"צ ללא הרשותה - לא רק למי שלא הורשע בעבר"**, חוברת הסנגור 52, יולי 2001, ע"פ (מחוזי באר שבע) 14-04-4321 מ"י נ' מ"י (18.6.14), ת"פ (שלום באר שבע) 1503/08 מ"י נ' גבאי (27.4.10), ת"פ (שלום קריית גת) 58296-02-13 מ"י נ' אטנילוב (29.9.14), ת"פ (שלום באר שבע) מ"י נ' אחולאי (13.10.13) ת"פ (שלום קריית גת) 31963-02-13 מ"י נ' בוקובזה (5.10.14) ות"פ (שלום קריית גת) 9369-01-13 מ"י נ' שמואל (29.4.15)). ואילו במקרה שפנוי, כאמור, אינני

משוכנתת כלל כי נסיבות ביצוע העבירות מצדיקות העתרות לבקשתו של הנאשם להימנע גם הפעם מהרשעתו.

37. לאור כל האמור, ובשים לב להיעדר פגעה ממשית שלולה להיגרם לנאם כהצאה מהרשעתו ולונח העובדה כי אינו מקבל אחריות מלאה על מעשי ואני מביע חרטה כנה עליהם, ולאור האמור בגין תסקירות שירות המבחן, הריני מורה כי **הרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה**.

גזרת הדין

38. כתע נותר לגזר את עונשו של הנאשם, ולצורך כך, כמצוות החוק בסעיף 40א לחוק העונשין, יש להתחשב בנסיבות שאיןן קשרות ביצוע העבירה. לגופו של עניין, נתתי דעתך לעובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי (למעט אותו רשום ללא הרשותה), וכי זהה **מעידתו הראשונה** של הנאשם, וזאת במובן זה שהוא לא הורשע בעבר בעבירות של אלימות בתוך המשפחה. עוד אציין, כי הבאתិ בחשבון את הפגיעה שלולה להיגרם לנאם ולמשפחהו ככל שיוותה עליו עונש מאסר, ولو לריצוי בעבודות שירות. בנוסף, הרוי שנתתי דעתך לחלוף הזמן מעת ביצוע העבירות.

39. עוד ולבסוף, ניתן להעניק משקל מסוים לעובדה כי הנאשם מספר ימים במעטן מஅחרוי סORG ובריח ותקופה לא מבוטלת נוספת תנאים מגבלים. ברוי כי הליכי המעצר אינם עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם כאמור, יש להניח שהיא בכר כדי להציג עבורי הנאשם את הפסול שבמעשיו, ואף ניתן לשקל זאת במסגרת סעיף 40א(3) לחוק העונשין.

40. לבסוף, בית המשפט שוקל את העובדה כי הנאשם הודה במיוחס לו ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר. דא עקא, במרקחה הנדון הודהו של הנאשם איננה מלמדת אודות חרטה כנה וקיבלה אחריות של ממש. שכן כאמור, כפי העולה מתשקירות שירות המבחן, הנאשם הביע עמדת קורבנית ושלל כל אירוע של אלימות (יציין כי חרף כך, הנאשם לא ביקש באף שלב לחזור בו מהודאותו), תוך שירות המבחן התרשם כי הוא מתקשה לבחון את מאפייני אישיותו ואת התנהלותו שהובילוו למצבו הנוכחי וכי עדינה נשקפת הימנו מסוכנות (אם כי נמוכה). בית המשפט התרשם כי כל הבעת חרטה מצדינו של הנאשם, ככל שהיא הייתה כזו, נעשתה מהשפה אל החוץ, מתוך שיקולי'C דאיות גרידא, ועל מנת לזכות בהקללה בעונש.

41. כאן גם יציין, כי לא התעלמתי מהמלצתו של שירות המבחן יחד עם זאת, כפי הידוע המלצתו של שירות המבחן, כshima כן היא - המלצה בלבד, ובכל הבודד הרואוי, בית המשפט איננו מחויב לה. כפי הידוע, בכלל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת gibush המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומת זאת בית המשפט על שיקילות אינטרסים שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללות. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוטי, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקלול (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שмагר בע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' שחר סגל**, פ"ד לה(4) 313, 318 (1981); בע"פ 1472/15 **שי שעשו נ' מדינת ישראל**, (17.05.2015); בע"פ 7389/13 **נתן טיטלבאום נ' מדינת ישראל**, (17.12.2013); בע"פ 5212/13 **שמעון נ' מדינת ישראל**, (29.08.2013)).

42. גם לגופו של עניין, אומר בזיהירות הנדרשת, כי המלצה זו איננה עולה בקנה אחד עם האמור בגין התסקרים, ולא כל שכן, עם חומרת העבירות המียวחות לנאם. עוד בזיהירות הנדרשת אומר כי הראיה לכך שירות המבחן שם לנגד עניין במרקחה הנדון אך ורק את האינטרס האישי של הנאשם, הינה המלצה העונשית שמרוחקת מרחק ניכר ממדייניות הענישה

הנוהגת במקרים מסווג זה. קשה להلوم פער כגון דא ויש בו משום התעלומות מוחלטת מכל יתר שיקולי העונשה (הדברים אמרוים כמובן מבלי שבית המשפט ישים עצמו בגעלו של שירות המבחן, וברי כי השירות סוברני לבוא בכל המלצה עונשית שהוא ימצא לנכון).

43. כאן גם יצוין, כי לא התעלמתי מעמדתה של המתלוונת כפי שהובאה והובעה במכותב שנכתב על ידה ושהוצג על ידי ההגנה בשלב הראיות לעונש, בו מסרה המתלוונת כי הגיעו עם הנאשם להסכמות לשביעות רצונה המסדריות את הליך הגירושין בינם, לרבות בכל הקשור למזונות ופיקצי כספי. עוד במסגרת זו ביקשה המתלוונת שלא להחמיר עם הנאשם בגין הדין.

ברי כי עמדתה של המתלוונת והאינטрас שלה, אינם חזות הכל ואינם השיקולים היחידים שצרכיכם לעמוד נגד עיניו של בית המשפט, אשר כמובן אמון גם על האינטראס הציבורי. ועודין, בשים לב לדבריה של המתלוונת, דומני שבפניי מקרה שבו השთת עונש מסר בפועל על הנאשם תביא לפגיעה קשה ומשמעותית מאוד גם במתלוונת עצמה, ושומה علينا לזכור כי המתלוונת היא-היא קורבן העבירה כך שמן הנמנע להתעלם מעמדתה. מה עוד, "שהמחוקק והפסיקה הרימו בשנים האחרונות את מעמדם של נפגעי עבירה, ונדרש מהtabיעה ובתי המשפט להתחשב בעמדתם. עקרון זה אינו פועל אך ורק לחומרה, ואינו מופעל אך ורק כלפי נפגעי עבירה הדורשים נקמה. אף עמדה מקלה ומתקבלת חיבת לקבל ביטוי ומשכלה" (ראו והשו לדבריו של כב' השופט א' אינפלד בת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 מדינת ישראל נ' פתחיה אבו עסל, (17.06.2012) ולדעת הרוב בע"פ (מחוזי באר שבע) 2455-09-11 פלוראה נ' מדינת ישראל, (07.12.2011)).

44. כמו כן, מצאתי לזקוף ל科尔 את השתתפותו של הנאשם מזה 8 חודשים בהליך טיפולו במסגרת שירות המבחן. מבלי שהתעלמתי מהambiguousיות שעולתה בנוגע לשיטוף הפעולה של הנאשם בטיפול, מצאתי כי ניתן לשקל לזכותו של הנאשם את התמדתו בטיפול, אם כי יאמר מיד כי מדובר בנציגי שיקום בלבד וכי עודנה ארוכה הדרך עד לשיקומו המלא של הנאשם. זאת ועוד, וכיודע, אין הכרח שהנאשם יעבור שיקום "מוסדי" במסגרת טיפולת כלשהי, ולעתיםידי בכך שבית המשפט ישתכנע שהנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, משתק פועלה עם רשות החוק, לא שב לדרכיו הרעות ולא מסתבר עוד בפליליים, כדי לקבוע כי אותו נאשם "השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם בעתיד" (ע"פ 13/1903); חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (14.07.2013); רע"פ 13/7683 דovid פרלמן נ' מדינת ישראל, (23.02.2014); ע"פ 14/1441 חמיס נ' מדינת ישראל, (09.12.2014); ע"פ 13/5341 מדינת ישראל נ' מוחמד אלקרוען, (08.12.2013); עפ"ג (מחוזי באר שבע) 37682-03-13 גרניק נ' מדינת ישראל, (20.11.2013)).

והרי שגם במקרה שבפניי, עסקין בנאשם שבמשך יותר משנה מאז ביצע את העבירות שבגין הוא נותן את הדין כתעט, היטיב את דרכיו, ונמנע מלשוב ולבצע עבירות נוספות. עם זאת, כאמור, הנאשם לא ניצל בנסיבות מיטבית את ההליך הטיפולי, קר שלא ניתן לומר כי שיקומו, במיוחד סטיה ממתחמי העונש שקבעתי לעיל. זאת ועוד וכיודע, לא כל קביעה לפיה קיים סיכוי שהנאשם השתקם או ישתקם בעתיד תביא מנעה וביה לסתיה ממתחם העונש ההולם וממילא לא להימנעות השתת רכיב של מסר בפועל (ראו והשו רע"פ 16/4097 מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל, (24.05.2016); ע"פ 14/1521 יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל, (16.09.2015)).

45. לסיכון, לנוכח הנסיבות של הנאשם באחריותו, שקלתי לגזר עליו עונש המצוី ברף הבינו של המתهم, קרי מסר קצר מאחרורי סוג ובריח. אולם, באיזו הראוי בין מכול האינטראסים ושיקולי העונשה, ובעיקר בשים לב לעמודת המתלוונת ולעובדה כי הלה נעדר עבר פלילי מצאתי כי ניתן ללקחת לקרהתו בחו הפעם, ולגזר עליו עונש המצוី ברף הנמוך של מתחם העונשה שנקבע לעיל.

46. **מכל המקובל לעיל, אני מורה כי הרשותו של הנאשם תיוותר על כנה, וגוררת עליו את העונשים הבאים:**

א. 4 חודשים מאסר בפועל, שירותו בעבודות שירות בגין ימי המעצר.

בהתאם לאמור בחותם דעת הממונה על עבודות השירות מיום 28.06.2018, הנאשם יכול בריצוי עבודות השירות ביום 27.08.2018, או בכל מועד אחר אשר יקבע הממונה. העבודות תבוצענה **בבית התמחוי, בזכות וצדקה חסדי אריה**, ברח' הראשונים 5, אשדוד, ביום א'-ה' בין השעות 16:00-08:30. והכול אלא אם הממונה יקבע אחרת. על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במועד הנקבע, בשעה 08:00, במקדמת גוש דרום של שב"ס ביחידת עבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילת אחר.

מוסבר לנעם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי העבודות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולRICTO יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק גזר הדין בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 9 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירת אלימות מסווג פשוט.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירות אלימות מסווג עוון, לרבות עבירת איומים והיזק לרכוש בمزיד.

ד. פיצוי בסך 2,500 ₪ למלוננת, ע"ת/1.

הפיוצי ישולם ב- 5 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם עד ליום 19/1/2018. מצ"ב טופס פרטני ניזוק.

ה. קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורה.

הकנס ישולם ב- 2 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 19/6/2018.

ו. הנאשם יחתום על התchipות על סך 7,500 ₪ להימנע מביצוע עבירת אלימות לרבות איומים והיזק לרכוש במזיד, וזאת במשך 3 שנים מהיום. לא תחתם התchipות תוך 7 ימים, יאסר הנאשם למשך 10 ימים.

ז. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הוסבירה לנעם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן ומשמעות העדר שיתוף הפעולה.

העתק גזר דין ישלח לשירות המבחן.

ניתן בזאת צו להשמדת המוצג - סכין, וזאת בכפוף לחולוף תקופת הערעור.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ה תמוז תשע"ח, 08 יולי 2018, במעמד
הצדדים.